

Phần 9

Chương 41 Ôm Nhau Mà Ngủ

Triển Chiêu bị nàng kéo tay, lập tức ngây người. Đôi bàn tay mềm mại không xương, nhẵn nhụi trơn láng thân mật dán trên mu bàn tay hắn, khiến lòng hắn run lên, tim nhảy điên cuồng. Trong nhất thời quên rút tay về, ngo ngác nhìn nàng.

Mà lúc này, Hiểu Vân mới ý thức được sự tình, vội thu hồi hai tay, vẻ mặt xấu hổ, không dám nhìn mặt Triển Chiêu, trong lòng thầm mắng mình lỗ mắng.

Triển Chiêu buông tay thả xuống bên người, trong lòng có cảm giác vắng vẻ, lại nhớ tới đôi tay vừa nắm tay mình, mềm mại mà lạnh lẽo, thật giống băng cơ ngọc cốt. Chỉ là...

Triển Chiêu đột nhiên nghĩ ra, tay nàng thật sự giống như băng. Lại nhìn kỹ, tuy bọc thảm, nhưng cả người đang run lên. Giờ mới đầu đêm, đợi tới nửa đêm về sáng tới bình minh, nàng làm sao chịu được. Công Tôn tiên sinh trước khi đi có nói, nữ nhi của ông được chiều chuộng, không thể so với nam tử, dặn hắn lưu ý tới Hiểu Vân, hắn sao lại không nghĩ tới, trời lạnh như thế, dù là đại nam nhân cũng không thể ngăn được hàn ý, huống chi là một nữ tử? Nghĩ tới đây, đột nhiên thấy vô cùng áy náy. Nếu Hiểu Vân bị lạnh sinh bệnh, hắn làm sao giao phó với Công Tôn tiên sinh đây.

Trong lúc Triển Chiêu còn đang tự trách, Hiểu Vân đã cầm chậu than bước lên xe ngựa.

“Triển đại nhân, tôi... tôi nghỉ ngơi đây, ngài cũng nghỉ đi.” Dứt lời liền chui vào trong xe.

Nhìn xe ngựa khẽ lắc lư, nội tâm Triển Chiêu cũng đang giao chiến.

Quyết không thể để Hiểu Vân cứ vậy trải qua đêm nay, nhưng mà nơi này không có sơn động hay miếu hoang, muốn tìm một nơi ấm áp là không thể. Mà lúc này chỉ có thể... chỉ có thể lấy thân mình sưởi ấm cho nàng. Nhưng mà nam nữ thụ thụ bất thân, bọn họ...

Triển Chiêu nắm chặt hai tay, âm thầm cắn răng. Làm thế nào bây giờ?

Hiểu Vân nằm trên sàn gỗ xe ngựa vừa cứng vừa lạnh, cuộn mình thành một đống, hy vọng thân thể ấm áp lên, nhưng vô ích. Cuộn chặt như vậy rồi, nhưng vẫn vì lạnh mà không thể đi vào giấc ngủ, khiến nàng thập phần khó chịu. Hơn nữa thỉnh thoảng lại ho khan vài tiếng, nàng thật muốn khóc.

Lúc này, màn xe khẽ vén lên, một chút ánh trăng trong trẻo mà lạnh lùng chiếu vào. Hiểu Vân hồ nghi nhìn ra ngoài, lại thấy Triển Chiêu đứng ở đầu xe, một tay vén màn. Bóng hắn bị che khuất, khiến nàng không thấy rõ vẻ mặt, chỉ nghe thấy giọng nói dễ nghe của hắn.

“Hiểu Vân cô nương, nửa đêm sau, chỉ sợ trời còn lạnh hơn, Triển Chiêu sợ cô nương không chịu nổi hàn ý... Nếu cô nương không ngại, để Triển Chiêu sưởi ấm cho cô nương.”

Oanh...

Hiểu Vân chỉ cảm thấy trong đầu như có bom nổ, ngồi bật dậy.

“Ngài nói cái gì?”

Hắn nói cái gì? Hắn nói hắn sưởi ấm cho nàng? Hắn, hắn, hắn, hắn...

Hiểu Vân ngây người nhìn Triển Chiêu, có chút không dám tin.

Triển Chiêu xấu hổ hắng giọng: “Triển Chiêu không có ý mạo phạm cô nương, nhưng mà Triển Chiêu lo cho sức khỏe của cô nương, trước khi lên đường, Công Tôn tiên sinh đã dặn dò Triển Chiêu phải chiếu cố cô nương, nếu cô nương có gì sơ xuất, Triển Chiêu khó có thể giao phó với Công Tôn tiên sinh, cho nên...”

Hiểu Vân không nhìn rõ vẻ mặt của hắn, nhưng có thể hình dung khuôn mặt xấu hổ đỏ bừng khi hắn nói những lời này. Nàng nên nói hắn rất thiện lương, hay hắn quá cố hủ đây? Chỉ vì cha nàng dặn dò, lại buộc bản thân mình nói ra những lời ấy, làm chuyện như vậy? Hắn thật sự khiến nàng... cảm động.

Hiểu Vân động đậy thân thể, ngồi tựa vào thành xe ngựa, nương theo ánh trăng ngẩng đầu nhìn Triển Chiêu.

Nhìn khuôn mặt tuấn tú nhiễm một tầng mây đỏ của hắn, nhìn hắn nhíu mày, nhìn ánh mắt có chút do dự của hắn.

Một nam nhân anh tuấn như vậy, sức quyến rũ như vậy. Hơn nữa lại thiện lương, dễ dàng tha thứ, đầy chính khí, hấp dẫn ánh mắt như vậy. Nàng hẳn nên sớm phát hiện, hắn thật sự là một nam tử mê người, khiến người khác không thể dời mắt. Hắn nhất định được rất nhiều nữ tử yêu thích. Nàng biết, bản thân cũng thích hắn, bằng không cũng không đồng ý cùng hắn đi chuyến này, có điều, loại thích này không có quan hệ tới tình yêu.

Nghĩ như vậy, Hiểu Vân nhẹ nhàng nở nụ cười: “Triển đại nhân làm thế nào sưởi ấm cho tôi?”

Triển Chiêu ngạc nhiên nhìn nụ cười thản nhiên của nàng, môi nàng có chút tái nhợt, nhưng vẻ nhợt nhạt này khi tạo nên độ cong trông lại rất đẹp. Đôi mắt xinh đẹp trong đêm tối tựa hồ chiếu ra ngàn vạn tinh quang. Giọng nói ôn nhu nhẹ nhàng, mang theo chút vị khàn khàn, nghe lại rất mê người.

Hắn cứ như vậy ngơ ngác nhìn nàng, chậm rãi vươn hai tay nắm lấy vai nàng, vươn mình chui vào xe ngựa.

Không gian trong xe ngựa đối với Triển Chiêu mà nói, thật sự không đủ lớn, hắn cuộn hai chân lại mới miễn cưỡng có thể nằm xuống. Hai tay ôm lấy thân mình nhỏ bé của Hiểu Vân, khoác cả áo choàng và thảm lên cho cả hai. Hắn có thể cảm giác được, thân thể trong ngực hắn dần ấm lên.

Hiểu Vân chui vào lòng Triển Chiêu, hai tay đặt trước ngực hắn, mặc dù cách quần áo, nhưng nàng có thể cảm giác được cảm giác ấm áp từ người hắn truyền tới, khiến nàng thoải mái mà thờ ra. Hạnh phúc không phải mèo ăn cá, chó ăn thịt, mà là lúc rét lạnh có người sưởi ấm cho mình.

Khăn trang cùng tim đập loạn ban đầu sớm đã bị dập tắt. Cái gì mà nam nữ khác biệt, cái gì mà thụ thụ bất thân, cái gì là rụt rè, Hiểu Vân lúc này không quản nữa, nàng chỉ muốn ở lại trong sự ấm áp này, vượt qua đêm đông rét buốt.

Người phía trước truyền tới tiếng hít thở mềm nhẹ mà yên ổn, Triển Chiêu khẽ thở phào, thân thể dần dần trầm tĩnh lại.

Trong bóng tối, hắn không nhìn rõ nàng, lại có thể cảm nhận được thân hình đang dán vào mình không còn lạnh như băng. Mà tiếng thở của nàng cho thấy nàng đang ngủ rất sâu, khiến Triển Chiêu yên lòng, cũng không uổng công hắn làm như vậy.

Triển Chiêu khẽ vuốt vài sợi tóc rơi sau lưng nàng, ngửi mùi hương thân nhiên, ngọt ngào từ trên người nàng truyền tới. Hắn cảm thấy có chút bất khả tư nghị, vì sao trên người nàng lại có mùi hương đó, mà không phải son phấn, hắn không biết hình dung cảm giác này thế nào, chỉ thấy hương vị này đặc biệt thoải mái. Hắn không biết, đây chính là mùi hương của nữ tử.

Lúc Triển Chiêu mở mắt, trời đã sáng. Hắn không nhớ ra đêm qua mình lúc nào thì ngủ mất, nhưng lại cảm thấy một đêm này so với mọi đêm ngắn hơn nhiều, giống như trong nháy mắt đã trôi qua.

Nắng sớm xuyên qua khe hẹp của màn xe ngựa, đem lại chút ánh sáng bên trong thùng xe, khiến hắn có thể thấy rõ người trong lòng. Hiểu Vân vẫn đang ngủ, thoạt nhìn an tường mà thỏa mãn. Nhìn kỹ khuôn mặt khéo léo tinh xảo của nàng, chỉ thấy da trắng như bạch ngọc, mày như liễu rủ, mi dài như quạt, mũi tựa quỳnh đao, hai má ửng đỏ, môi son khẽ mở, thật sự là mỹ lệ linh lung, khiến hắn nhìn mê mẩn.

“Ừm...” Hiểu Vân rên lên một tiếng, hơi cựa đầu. Triển Chiêu cả kinh vội rút tay mình lại, buông Hiểu Vân rời khỏi xe ngựa.

Qua một hồi lâu, Hiểu Vân mới chậm rãi mở mắt, nhìn nóc thùng xe, có chút mơ mơ màng màng. Qua hồi lâu mới nhớ ra đêm qua ngủ trong xe ngựa, hơn nữa, hình như còn cùng Triển Chiêu...

Hiệu Vân ngồi bật dậy, áo khoác cùng thảm trên người trượt xuống. Hiệu Vân liếc mắt liền nhận ra trong đó có một chiếc áo choàng của Triển Chiêu. Quần áo ở đây, người đâu rồi?

Hiệu Vân cả kinh, bất chấp mình còn chưa mặc quần áo chỉnh tề, ôm quần áo của Triển Chiêu xốc mành xe ngựa lên.

“Triển đại nhân!”

Triển Chiêu đang hoạt động gân cốt, đêm qua duy trì tư thế bất động, cả người đều cứng ngắc. Nghe Hiệu Vân gọi, liền theo phản xạ quay lại, thấy Hiệu Vân ngồi trên xe ngựa, trên người chỉ mặc trung y màu trắng, lại quay đầu đi, xấu hổ nói.

“Hiệu Vân cô nương gọi Triển Chiêu có chuyện gì?”

Hiệu Vân ngạc nhiên, lúc này mới phản ứng được. Vội nói không có việc gì rồi chui vào trong xe mặc quần áo. Chuẩn bị xong hết mới xuống xe ngựa.

“Triển đại nhân, quần áo của ngài. Cảm ơn!”

Triển Chiêu nhận quần áo, nhanh chóng mặc vào, thắt chặt đai lưng.

“Hiệu Vân cô nương, đêm qua...” Triển Chiêu nhìn Hiệu Vân, muốn nói cái gì đó, lại bị Hiệu Vân vội vàng ngắt lời.

“Đêm qua, thật sự đa tạ Triển đại nhân, bằng không Hiệu Vân thật sự không biết làm sao sống nổi.” Hiệu Vân nhìn hẩn cười nói.

“Hiệu Vân không cần khách khí, chỉ là việc đêm qua...”

“Triển đại nhân, Hiệu Vân hiểu mà, việc đêm qua chỉ là tạm thời đối phó, ngoại trừ cảm kích Triển đại nhân, Hiệu Vân sẽ không để trong lòng. Việc công quan trọng hơn, chúng ta mau lên đường thôi.” Nói xong, Hiệu Vân chui vào xe ngựa.

Triển Chiêu kinh ngạc nhìn bóng Hiệu Vân biến mất trong xe ngựa, muốn nói gì đó lại không nói nên lời, chỉ biết thở dài ngồi lên đánh xe lên đường.

Chương 42

Sự Việc Bất Ngờ

Triển Chiêu trở lại Hãm Không Đảo, từ lúc hẩn cầm ngọc như ý rời khỏi Hãm Không Đảo tới giờ chỉ mới qua một canh giờ.

Nhìn Triển Chiêu đã đi rồi còn quay lại, Lô Phương ngạc nhiên:

“Triển hiền đệ!”

Triển Chiêu bước nhanh đến gần, ôm quyền thi lễ. “Lô đại ca.”

“Triển hiền đệ vội vàng tới, không biết có chuyện gì?” Lô Phương hỏi, một bên gọi người dưới mang trà lên.

Triển Chiêu nhíu hai hàng lông mày, thần sắc lo lắng khó nén hiện lên rõ ràng, vội vàng hỏi:

“Lô đại ca, Triển Chiêu tới tìm người, sau giờ Ngọ trong trang có người ngoài tới không?”

“Hôm nay ngoại trừ Triển hiền đệ, không có ai tới nữa. Triển hiền đệ vì sao tới đây tìm người, tìm ai vậy?” Lô Phương vẻ mặt nghi hoặc, không hiểu ra sao.

Biết Triển Chiêu sẽ tới Hãm Không Đảo, Lô Phương đã dặn dò trong trang, hôm nay mọi người trên đảo không thể ra ngoài, ngoại trừ Triển Chiêu cũng không tiếp người tới đảo. Chẳng lẽ còn có ai khác lên đảo sao?

“Triển Chiêu muốn tìm một cô nương khoảng mười sáu mười bảy tuổi, tên Công Tôn Hiểu Vân, nàng đi cùng Triển Chiêu từ kinh thành tới. Triển Chiêu trước khi tới Hãm Không Đảo đã để nàng lại khách điểm Duyệt Lai ở Mạt Hoa thôn. Vừa rồi Triển Chiêu trở về không thấy nàng đâu. Chương quỳ nói có người ở Hãm Không Đảo tới đón nàng đi. Cho nên Triển Chiêu mới vội vàng tới thăm, xin hỏi Lô đại ca, có từng gặp nàng không?”

“Có chuyện này sao?” Lô Phương sững sốt, đây là chuyện gì? Hẳn lúc nào cho người đi tìm cô nương đó chứ?

“Theo lời chương quỳ nói, chính là như thế.” Triển Chiêu gật đầu.

“Lô Đức, mau điều tra cho rõ, có chuyện này không.” Lô Phương lớn tiếng gọi một trung niên nam tử. Người nọ lĩnh mệnh liền đi xuống.

Lúc này, Từ Khánh, Tường Bình đám người cũng đi vào đại sảnh.

Chưa thấy người đã nghe thấy tiếng Từ Khánh.

“Đại ca, nghe nói Triển Chiêu đến.”

Ba người đi vào đại sảnh, cùng Triển Chiêu chào hỏi. Triển Chiêu lo lắng cho Hiểu Vân, không có tâm tình nhiều lời, chỉ hàn huyên vài câu, đem ý định của mình khi tới đây nói với ba người. Ba người nghe xong cũng sững sốt, đều lắc đầu nói không gặp cô nương nào tới trang.

Đúng vào lúc này, một gia nhân bưng trà tới lên tiếng:

“Trang chủ, nói đến cô nương, tiểu nhân vào hai canh giờ trước có thấy một cô nương lạ mặt được Hàn Phong dẫn vào trang.”

Mọi người nghĩ lại, hai canh giờ trước chính là lúc Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường luận võ. Bọn họ đều ở sau núi, khó trách không biết chuyện này.

“Vị cô nương kia đang ở đâu?” Triển Chiêu vội hỏi.

“Tiểu nhân không biết.”

Lô Phương vội cho người đi tìm Hàn Phong tới, lại không ngờ trong trang ngoài trang đều không thấy hấn.

“Lô đại ca...”

“Hiền đệ chớ hoảng sợ, để ta phái người tìm xem. Chỉ cần người này có trên đảo, nhất định sẽ tìm ra.” Lô Phương an ủi, Triển Chiêu cũng chỉ có thể chờ.

Nhưng mà, qua một khắc nữa, vẫn không tìm thấy người. Cho dù là Hiều Vân hay Hàn Phong kia, khiến mọi người bắt đầu lo lắng.

Một người đang bình yên đột nhiên sao lại biến mất, nếu có chuyện gì thì làm thế nào đây.

“Hàn Phong này một canh giờ trước còn thấy hấn từ hầm rượu đi ra, lúc này sao lại không thấy bóng người?” Từ Khánh than thở oán giận một câu.

“Hàn Phong đi hầm rượu? Hấn đến đó làm gì?” Tưởng Bình hỏi, lúc này vừa tới giờ cơm tối, một canh giờ trước hấn tới hầm rượu làm gì?

“Hàn Phong nói lấy rượu cho Ngũ đệ.”

“Ngũ đệ?” Lô Phương cùng Tưởng Bình đều là kinh hô ra tiếng.

“Đúng vậy, bên trong trang còn một chỗ chắc là chưa tìm tới. Hiền đệ mau cho người tới đó tìm xem.” Lô Phương nói xong liền ra hiệu bằng ánh mắt cho Tưởng Bình bọn họ, Tưởng Bình cùng Hàn Chương liền đi ra ngoài.

“Tưởng tứ ca, Hàn nhị ca, Triển Chiêu muốn đi cùng.” Triển Chiêu nói rồi cất bước đi theo, hấn có một loại dự cảm không tốt, khiến hấn không thể chờ ở một nơi.

Tưởng Bình cùng Hàn Chương nhìn về phía Lô Phương, Lô Phương liền đề nghị mọi người cùng đi.

Triển Chiêu rút kiếm, đi theo đám Lô Phương tới bên trong một tòa đình viện. Trong viện không có cây cối, nhưng có một rặng trúc, rất giống trúc trong khu rừng sau núi nơi Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu luận võ.

Mọi người đứng trước hòn giả sơn trong viện. Triển Chiêu hồ nghi nhìn Lô Phương, chẳng lẽ trong giả sơn còn có thứ khác?

Tưởng Bình tiếp nhận đèn lồng từ tay Lô Đức, đẩy cành trúc thấp thoáng trước hòn giả sơn, sau đó chui vào trong.

“Hiền đệ, mời đi theo ta.” Nói xong, Lô Phương cũng đi vào, Triển Chiêu theo sát phía sau.

Vách tường giả sơn gập ghềnh nhỏ hẹp, chỉ vừa vặn một nam tử trưởng thành đi qua. Hơn nữa càng đi càng dốc xuống. Đi được một đoạn đường đã tới điểm cuối, là một bức tường đá ngăn đường họ lại, mà trên tường có một mảnh giấy, trên mảnh giấy trắng có năm chữ lớn màu đen thẫm “Tức chết con mèo người”!

Mọi người thấy vậy đều cả kinh. Triển Chiêu cũng ngẩn người.

Tường Bình gỡ tờ giấy đó xuống, ngượng ngùng cười làm lành với Triển Chiêu.

“Ngũ đệ hồ nháo, Triển đại hiệp xin đừng trách!”

Triển Chiêu không nói gì, nhưng trên mặt không có biểu cảm. Năm chữ “Tức chết con mèo nguoi” này hẳn không quan tâm. Hẳn để ý là an nguy của Hiểu Vân, hiện tại trong lòng hẳn chỉ có Hiểu Vân đang ở đâu, có khỏe hay không. Nếu Bạch Ngọc Đường vì việc của bọn họ mà liên lụy tới Hiểu Vân, gây hại tới nàng, hẳn tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

Cửa đá chậm rãi mở ra, bên trong có chút ánh sáng, lập tức có âm thanh rơi vào tai bọn họ.

Là tiếng hít thở hỗn loạn của nam tử, cùng thanh âm giãy dụa kêu khóc của nữ tử.

Lô Phương lập tức sững sờ thất thần, hai mặt nhìn nhau.

Mà Triển Chiêu trong nháy mắt lạnh mặt, ánh mắt quét qua bốn người, không đợi cửa đá hoàn toàn mở ra, liền nghiêng người xông vào.

Đi qua cửa đá, Triển Chiêu chứng kiến một màn, khiến máu trong người hắn trong nháy mắt vọt tới đỉnh đầu.

“Bạch Ngọc Đường!” Một tiếng gầm lên, Triển Chiêu đã xông tới, kéo kẻ đang bạo lực với Hiểu Vân ra, hung hăng hất sang một bên, Bạch Ngọc Đường cũng cứ vậy mà té ngã.

Đám Lô Phương đã vào thạch thất, người người đều trợn mắt nhìn Bạch Ngọc Đường, bọn họ thật sự không thể tin hai mắt của mình.

Lúc này, Bạch Ngọc Đường nửa quỳ trên mặt đất, thở hổn hển như trâu, mặt đỏ tai hồng, trên người hắn chỉ mặc áo trong, nửa thân trên gần như ở trần. Tình hình này không phải... Ngũ đệ của bọn họ, sao lại làm ra loại chuyện này?

Tứ tử đều không dám nhìn Triển Chiêu, nữ tử kia là người Triển Chiêu muốn tìm, mà Ngũ đệ bọn họ lại làm ra hành vi không bằng cảm thú với nàng, mặc kệ xuất phát từ nguyên nhân gì, nhóm huynh đệ bọn họ đều không thể chống đỡ nổi.

Lô Phương liếc mắt nhìn hai đệ đệ, Hàn Chương và Từ Khánh vội bước lên đỡ Bạch Ngọc Đường. Lúc đến gần, hai người đều không nhìn được nhíu mày, trên người hắn mùi rượu quá mức nồng. Bạch Ngọc Đường say khướt, để mặc bọn họ đỡ ra ngoài.

Lô Phương liếc mắt nhìn Triển Chiêu, thấy hắn đưa lưng về phía bọn họ, che mắt nữ tử kia, hẳn chỉ có thể nhìn thấy đỉnh đầu nữ tử, còn có thanh âm nức nở đứt quãng truyền tới. Nhìn mảnh lưng cương trực của Triển Chiêu, Lô Phương vừa tức giận, vừa xấu hổ, không biết mở miệng thế nào.

“Lô trang chủ có thể ra ngoài không?”

Tiếng Triển Chiêu lạnh như băng truyền tới, khiến trái tim Lô Phương băng giá. Vừa rồi vẫn còn là Lô đại ca, hiện giờ đã thành Lô trang chủ. Lô Phương trong lòng thổn thức, nhưng không biết làm thế nào. Tình hình này đổi lại là hấn, chỉ sợ đã rút kiếm đâm người, lúc này Triển Chiêu vẫn còn bình tĩnh, bọn họ xem như may mắn. Vì thế khẽ trả lời rồi cùng Hàn Chương lui ra ngoài.

Triển Chiêu ôm Hiểu Vân vào trong ngực, để mặc nàng cắn vào bả vai mình. Trong đầu không ngừng nhớ lại cảnh tượng vừa rồi.

Quần áo bị giăng co không che hết thân thể, tóc dài hỗn loạn trộn lẫn mồ hôi, khuôn mặt đầy nước mắt, còn có nhiều điểm đỏ chói mắt trên người.

Giờ phút này, Triển Chiêu trong lòng giống như có ngàn vạn kim châm, đau tới không thể thở. Chỉ có thể ôm chặt lấy người trong lòng đang nức nở khóc, không ngừng run rẩy, vừa vỗ về đầu nàng, vừa thấp giọng an ủi:

“Không có việc gì, Hiểu Vân, Triển Chiêu đến rồi, không có việc gì...”

Qua hồi lâu sau, Hiểu Vân mới dần dần ngừng khóc, thân thể cũng không chế được không run rẩy nữa, Triển Chiêu lúc này mới buông lỏng nàng. Cởi áo choàng phủ kín người Hiểu Vân, sau đó ngồi xuống đối diện, lặng lẽ nhìn nàng, một hồi lâu mới mở miệng định nói chuyện, nhưng nhất thời không biết nói gì cho phải, ngoài gọi tên nàng không thể nói thêm câu gì.

Hấn thật sự không biết nói cái gì cho phải.

Hỏi nàng xảy ra chuyện gì? Việc này không phải rất rõ ràng sao?

Hỏi nàng chuyện vì sao phát sinh, lại sợ khiến nàng nhớ lại việc xấu, cảm xúc vất vả lắm mới yên ổn, sợ sẽ lại bị kích động.

Hỏi nàng thân thể có khỏe không? Trong lòng hấn biết, bất kể là thân thể hay tinh thần, chỉ sợ đều không tốt.

Muốn quan tâm an ủi nàng, lại không tìm được lời thích hợp, khiến Triển Chiêu sâu sắc cảm nhận được sự bất đắc dĩ, hấn thậm chí hận mình không biết nói lời tốt đẹp.

“Hiểu Vân...”

Hiểu Vân ôm chặt áo choàng trên người, cúi đầu nhìn vạt áo lam của Triển Chiêu, nghe hấn gọi, nàng cũng không dám ngẩng đầu nhìn hấn, chỉ cảm thấy vô cùng xấu hổ, rất khó đối mặt. Bộ dáng chật vật vừa rồi đều để hấn thấy được, phát sinh loại chuyện này, chỉ sợ nàng không còn trong sạch nữa.

“Triển đại nhân, tôi muốn ở một mình một chút.”

Qua một hồi lâu, Hiểu Vân mới cúi đầu nói ra một câu.

Triển Chiêu sững sờ, vội vươn tay đè xuống bả vai nàng, yên lặng nhìn nàng.

Hiệu Vân hồ nghi nhìn tay hắn, lại nhìn hắn, thấy vẻ mặt khẩn trương và lo lắng của hắn, ban đầu là ngạc nhiên, sau đó cười khò.

“Triển đại nhân, tôi sẽ không nghĩ quẩn. Tôi chỉ muốn rửa mặt chải đầu, thay xiêm y, không biết Triển đại nhân có nghĩ được cách nào...”

Triển Chiêu nghe vậy, tay nắm vai nàng mới hạ xuống, gật đầu nói:

“Được, Triển Chiêu sẽ sắp xếp, Hiệu Vân chờ một chút.”

Hiệu Vân khẽ gật đầu, Triển Chiêu lúc này mới đứng dậy, chuẩn bị đi lại quay đầu nhìn Hiệu Vân, tựa hồ vẫn không yên tâm. Hiệu Vân thấy vậy, trong lòng ám áp, mũi chua xót, vừa phát tay vừa cam đoan với hắn sẽ không làm chuyện điên rồ, Triển Chiêu lúc này mới xoay người rời đi.

Chương 43

Điểm Máu Chốt

Trong phòng khách Lô gia trang có ba người ngồi ngay ngắn, là Lô Phương, Hàn Chương, Triển Chiêu. Ba người đều vẻ mặt ngưng trọng, trong phòng khách không khí vô cùng áp lực.

“Lô trang chủ, có phải nên mời Bạch Ngọc Đường ra cho Triển mỗ một công đạo không?” Triển Chiêu trầm giọng hỏi Lô Phương, ngôn ngữ bên trong có ý phê bình và giận dữ.

Lô Phương gật đầu đáp: “Tất nhiên, nhưng mà Ngũ đệ say rượu, Lô mỗ đã cho hai đệ đệ chăm sóc hắn, đợi hắn tỉnh lại sẽ tới tạ lỗi với Triển hiền đệ.”

Triển Chiêu nhướn mi, mỉm cười giễu cợt. “Tạ lỗi?” Chuyện lớn như thế, quan hệ tới trong sạch của một cô nương cùng việc chung thân đại sự của nàng, nói một câu tạ lỗi là giải quyết được sao?

Lô Phương tất nhiên nghe được ý tứ trong đó, trên mặt lộ ra vẻ xấu hổ. Trong lòng khó tránh khỏi trách cứ Bạch Ngọc Đường, bình thường thỉnh thoảng hồ nháo thì thôi đi, lần này gây ra đại họa rồi, vô duyên có hủy trong sạch cô nương nhà người ta, làm sao mà thu dọn được.

“Hiền đệ yên tâm, Lô mỗ tất nhiên sẽ bắt Ngũ đệ chịu trách nhiệm. Ngày mai Lô mỗ sẽ cho người chọn ngày tốt, tới nhà Công Tôn cô nương cầu hôn, tuyệt đối không ủy khuất nàng.”

Lời Lô Phương vừa nói ra, mặt Triển Chiêu đỏ ra xanh lét, hai tay không tự giác nắm lại, trầm giọng nói:

“Triển mỗ không phải đòi Bạch Ngọc Đường phụ trách, mà muốn một lời giải thích.”

Lô Phương cùng Hàn Chương đều sững sốt, khó hiểu nhìn nhau. Ngũ đệ nháo ra chuyện như vậy, Triển Chiêu lại không cần hẳn phụ trách sao? Vậy cô nương kia làm sao bây giờ?

Đúng lúc này, Tường Bình vội vàng vào phòng khách.

“Đại ca!”

“Ngũ đệ đâu?”

“Ngũ đệ còn chưa tỉnh.” Tường Bình nhíu mày, “Ngũ đệ không chỉ say rượu, hơn nữa, hẳn trúng một loại độc rất lợi hại, cho nên mới không khống chế nổi mạo phạm cô nương kia.”

Tường Bình nói với Lô Phương, cũng là nói cho Triển Chiêu nghe.

“Ồ?” Lô Phương nghe xong cảm thấy nhẹ nhõm. Nghĩ Ngũ đệ tất nhiên đôi khi bất hảo, nhưng thị phi đen trắng vẫn phân rõ ràng, tuyệt đối sẽ không ức hiếp nữ tử, hẳn tin tưởng đệ đệ mình. Nhưng mà mới vừa rồi vội vàng, nhưng thật ra trong lúc vô ý đã hoài nghi hẳn, oán hận hẳn. Làm huynh trưởng như vậy là không đúng.

“Vậy lúc này hẳn thế nào?” Hàn Chương ngồi bên cạnh vội đứng dậy, lo lắng hỏi.

“Đại tẩu đã hạ châm với hẳn, cho uống thuốc, ước chừng một khắc sau sẽ tỉnh.” Tường Bình trả lời.

Lô Phương gật đầu, sau đó chuyển hướng sang Triển Chiêu, chỉ thấy hẳn ngồi nghiêm chỉnh, một tay đặt trên tay ghế, một tay nắm chặt kiếm, trên mặt không có biểu tình gì.

“Triển hiền đệ...”

Triển Chiêu nâng tay ngăn lại, “Mặc kệ chuyện là thế nào, ta hy vọng Lô trang chủ cùng Bạch Ngọc Đường cho Triển mỗ một công đạo.”

Lô Phương cảm kích gật đầu, “Lô mỗ sẽ tra rõ việc này, tất nhiên cho hiền đệ một câu trả lời thỏa đáng.”

Nói xong, Lô Phương liền đi theo Tường Bình ra khỏi phòng khách. Hàn Chương ở lại đưa Triển Chiêu tới tây phòng, sau đó tới chỗ Bạch Ngọc Đường.

Lúc Bạch Ngọc Đường tỉnh lại, chỉ cảm thấy đầu đau kịch liệt, miệng khô lưỡi đắng, trên lưng có chút đau, giống như bị người ta đá một cước, tóm lại cả người không thoải mái. Đang lúc kỳ quái tại sao mình lại thế này, một giọng nói quen thuộc truyền đến.

“Ngươi tỉnh lại rồi!”

Bạch Ngọc Đường quay đầu, thấy một phu nhân mỹ mạo trẻ tuổi ngồi trên ghế cách giường không xa, một tay chống thất lưng, một tay đặt lên bàn, yên lặng nhìn mình, vẻ mặt chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

Bạch Ngọc Đường ngồi bật dậy, “Đại tẩu, sao tẩu lại ở đây?” Thì ra người này là chính thất của Lô Phương, Mẫn Tú Tú.

“Ta sao lại ở đây?” Mẫn Tú Tú đứng bật dậy, cái bụng lớn như dưa hấu của nàng hơi rung rung, khiến Bạch Ngọc Đường hét hồn.

“Đại tẩu, tẩu chậm một chút, để ý đứa nhỏ trong bụng! Mấy ngày nữa sinh rồi, không thể có sơ suất.” Bạch Ngọc Đường vội xuống giường.

Mẫn Tú Tú từng bước tiến lên, vươn tay phải đập thẳng vào đầu Bạch Ngọc Đường.

“Ngươi cũng biết ta sắp sinh mà không chịu yên ổn một chút, làm ta gặp phải chuyện lớn như vậy, tốt lắm, ta xem ngươi làm sao dọn dẹp!”

Mẫn Tú Tú một tay chống nạnh, lớn tiếng quở trách Bạch Ngọc Đường, giọng nói trung khí mười phần, một chút cũng không giống phụ nữ có thai sắp lâm bồn.

“Dọn dẹp cái gì, Triển Chiêu không phải đã mang ngọc như ý về sao?” Bạch Ngọc Đường thấp giọng than thở, nghĩ nếu không phải bốn hảo huynh đệ liên hợp tính kế hẩn, lấy lại ngọc như ý cho Triển Chiêu, hẩn cũng sẽ không buồn bực uống rượu tìm say, khiến đầu óc bây giờ còn mơ hồ, cả người khó chịu.

“Ngươi nói cái gì?” Giọng Mẫn Tú Tú lại cao thêm một bậc: “Ngươi có biết mình đã làm chuyện tốt gì không? Ngươi không có việc uống rượu nhiều làm gì, bình thường thấy ngươi ngàn chén không say, sao hôm nay say tới như vậy? Để người ta hạ nhục cũng không biết, còn khi dễ một tiểu cô nương! Ngươi có biết danh dự đối với một cô nương quan trọng thế nào không, ngươi hủy trong sạch của người ta rồi, ngươi có biết không?”

Mẫn Tú Tú nói đến chỗ kích động, cả người đều run lên.

Bạch Ngọc Đường nghe vậy kinh ngạc, không hiểu chuyện gì. Chuyện mà đại tẩu nói là hẩn làm ra sao? Đại tẩu nói hẩn bắt nạt một cô nương? Bạch Ngọc Đường lắc đầu, muốn nhớ lại gì đó, lại chỉ có thể nhớ mình hình như có thân thiết với một nữ tử. Hẩn vẫn nghĩ hẩn đang mộng xuân, chẳng lẽ thật sự hẩn đã làm thật?

“Đại tẩu!”

Bạch Ngọc Đường đang muốn hỏi cho rõ ràng, lại bị Mẫn Tú Tú ngắt lời.

“Ngươi có biết cô nương kia thăm bao nhiêu không, cánh tay cùng mắt cá chân đều ứ máu, cả người loang lổ vết thâm đỏ, rất khó coi. Xú tiểu tử ngươi, một cô nương đang tốt như vậy lại bị ngươi làm hỏng. Ta nói cho ngươi biết, ngươi nhất định phải chịu trách nhiệm với nàng! Nếu ngươi dám trôn, ta sẽ bảo gia thiên ngươi!”

Lô Phương vừa bước vào cửa phòng Bạch Ngọc Đường, liền thấy phu nhân nhà mình kích động vạn phần lớn tiếng quở trách cùng uy hiếp Bạch Ngọc Đường. Không khỏi lắc đầu thở dài, bước lên phía trước đỡ nàng ngồi xuống.

“Phu nhân, chớ kích động, chớ kích động!”

Mẫn Tú Tú ngồi xuống, liếc nhìn Bạch Ngọc Đường, nhìn đến mức da đầu hần run lên.

“Đại tẩu, ta thật sự không nhớ rõ, nếu tẩu định tội cho ta, cũng phải nói rõ chân tướng chứ. Cô nương kia là cô nương nào? Trong trang ngoại trừ đại tẩu cùng Lô ma ma, còn có nữ nhân nào khác đâu.”

Bạch Ngọc Đường xoa trán, ân ân thái dương đau nhức, nghĩ lần sau không dám uống nhiều rượu như vậy, quá đau đầu.

“Ngũ đệ, tuy rằng ngươi bị người hạ dược, nhưng bất kể thế nào, việc ngươi khi để cô nương nhà người ta là thật, đây là ta cùng đại ca ngươi nhìn tận mắt. Cô nương kia cùng Triển Chiêu từ kinh thành tới. Ban đầu đang ở khách điểm Duyệt Lai. Triển Chiêu nói hần sau khi từ Hãm Không Đảo trở về không tìm thấy người, chưởng quầy ở khách điểm nói có người ở Hãm Không Đảo tới đón, vì thế Triển Chiêu tìm tới đây. Kết quả chúng ta ở trong hầm kín ngươi hay tới tìm được người, mà lúc đó ngươi...” Nói tới đây, Tưởng Bình lắc đầu.

Bạch Ngọc Đường nhìn Tưởng Bình, vẻ mặt kinh ngạc. Hần đã tin mình làm chuyện này, bởi vì hần bị hạ dược, bị người ta đặt bẫy mà không biết.

“Có người lấy danh nghĩa Hãm Không Đảo đưa cô nương đó lên đảo, sau đó hạ thuốc ta, hãm hại ta. Người này là ai vậy, hần vì sao lại làm như vậy?” Bạch Ngọc Đường nhíu mày, giận dữ nói.

“Hiềm nghi lớn nhất là Hàn Phong, bởi vì rượu là hần lấy. Hơn nữa, hiện tại hần ở đâu không rõ, mà mục đích của hần, chỉ sợ là ly gián quan hệ giữa chúng ta và Triển Chiêu.” Tưởng Bình vắn vể hai chòm râu của mình.

Lô Phương cùng Hàn Chương đều gật đầu. “Lúc này cách duy nhất là tìm ra Hàn Phong. Chỉ có như vậy mới chứng minh được trong sạch của Ngũ đệ.”

Mẫn Tú Tú hừ nhẹ một tiếng, “Trong sạch của Ngũ đệ tất nhiên sẽ sáng tỏ, nhưng trong sạch của cô nương nhà người ta, bất luận thế nào cũng chỉ có Ngũ đệ có thể phụ trách.”

Mẫn Tú Tú không phải hướng khuỷu tay ra bên ngoài, mà làm một nữ nhân, nàng biết rõ trong sạch quan trọng thế nào với một cô nương, xảy ra chuyện này, Bạch Ngọc Đường nếu không phụ trách, nữ tử kia cả đời sẽ bị hủy, thậm chí có người không muốn sống nữa.

Bạch Ngọc Đường nghe vậy có chút tức giận. Mạc danh kỳ diệu bị người ta bày kế, cũng không phải hần tự nguyện làm ra loại chuyện này, lại còn bị người nhà buộc phải chịu trách nhiệm với một nữ tử không hề có quan hệ với mình, ai mà chẳng tức giận. Nhưng ngại Mẫn Tú Tú là ái thiếp của đại ca, lại là người mang thai sắp lâm bồn, liền nhẫn nhịn không tranh cãi với nàng.

“Tìm được Hàn Phong rồi nói sau.”

“Chúng ta còn một manh mối có thể tra.” Tường Bình trầm mặc trong chốc lát đột nhiên lên tiếng.

Mọi người đều quay đầu nhìn hần. “Manh mối gì?”

“Chúng ta đã quên mất cô nương kia. Nàng bị ai mang tới, vì sao xuất hiện trong mật thất?”

“Đúng!” Từ Khánh kinh hô, “Chúng ta tới gặp cô nương kia đã.”

Nói xong, mọi người xoay người liền muốn đi ra, lại bị Mẫn Tú Tú kêu lại.

“Đám nam nhân các ngươi đúng là câu thả, không hề cố kỵ tâm trạng cô nương người ta. Nàng vừa gặp chuyện, một đám nam nhân các ngươi tới tìm nàng, hỏi nàng việc này, bảo nàng chịu làm sao được?”

Mẫn Tú Tú tuy thẳng thắn, nóng tính nhưng cũng rất thận trọng.

Mọi người nghe vậy liền dừng bước, quay đầu nhìn nàng.

“Theo ý đại tâu...”

Mẫn Tú Tú thở dài một tiếng, “Để ta đi đi, các ngươi chờ ở đây.”

Nói xong, đứng dậy, một tay đỡ lưng, một tay đỡ bụng, tới tây phòng.

Chương 44

Nguyên Nhân

Cho dù trước đó Hiểu Vân luôn cam đoan mình sẽ không tự sát, nhưng Triển Chiêu vẫn không yên lòng, vì thế muốn đi xem nàng, thuận tiện hỏi nàng sự tình đã xảy ra. Bởi vì có đủ loại dấu hiệu cho thấy, chuyện xảy ra thoát nhìn không đơn giản.

Đứng ở cửa phòng, Triển Chiêu lại có chút do dự. Đứng một hồi lâu mới hít sâu một hơi, nâng tay gõ cửa.

“Hiểu Vân.”

Hiểu Vân đã tắm rửa xong, vừa thay quần áo, đang ngồi chải đầu liền nghe thấy Triển Chiêu gõ cửa bên ngoài, vội vàng búi tóc đi ra mở cửa.

“Triển đại nhân.”

Triển Chiêu gặp Hiểu Vân tóc còn sũng nước, có chút ngưng ngùng.

“Hình như Triển Chiêu tới không đúng lúc.”

Hiểu Vân lắc đầu, “Không đâu. Triển đại nhân tìm Hiểu Vân có chuyện gì?”

“Hiểu Vân... Không sao chứ?”

Triển Chiêu nhìn nàng, quan tâm hỏi.

Hiểu Vân không tự giác nâng tay phải giữ vạt áo trước, khẽ gật đầu.

“Không sao, đa tạ Triển đại nhân quan tâm. Vừa rồi nếu không phải Triển đại nhân tới đúng lúc, Hiểu Vân đã...”

Hiểu Vân nhìn vạt áo Triển Chiêu, thấp giọng nói.

Triển Chiêu thấy động tác vô ý của nàng, trong lòng đau xót: “Sự tình đã qua, may không có việc gì, Hiểu Vân đừng suy nghĩ nhiều.”

Hiểu Vân gật đầu, lúc này mới nhớ ra hai người đang đứng nói chuyện ở cửa, vội mời Triển Chiêu vào phòng.

“Triển đại nhân, vào trong nói chuyện đi.”

Hai người vào phòng ngồi bên bàn, nhưng trong nhất thời không biết nói gì, trầm mặc một hồi, mãi mới mở miệng.

“Triển đại nhân...”

“Hiểu Vân...”

Hai người nhìn nhau, không khỏi nở nụ cười. Không khí xấu hổ trong chốc lát đã biến mất.

“Triển đại nhân có chuyện muốn hỏi Hiểu Vân?”

“Đúng, Triển Chiêu muốn hỏi Hiểu Vân, vì sao tới đảo, lại vì sao...” Nói tới đây, Triển Chiêu ngừng lại, ngẩng đầu liếc nhìn Hiểu Vân. Thấy nàng không có phản ứng gì, mới tiếp tục nói.

“Lại vì sao ở cùng một chỗ với Bạch Ngọc Đường.”

Hiểu Vân khẽ thở dài, “Chuyện là thế này...”

Thì ra, không lâu sau khi Triển Chiêu rời khỏi khách điểm Duyệt Lai đi Hãm Không Đảo, có lẽ không tới một canh giờ, có người tới khách điểm tìm Hiểu Vân. Người kia tự xưng là người của Hãm Không Đảo, tên là Hàn Phong. Hắn nói Triển Chiêu đang ở trên Hãm Không Đảo, tạm thời không quay về, đặc biệt dẫn hắn tới khách điểm tìm Hiểu Vân, đưa nàng cùng tới Hãm Không Đảo.

Ban đầu Hiểu Vân còn cảm thấy kỳ quái, Triển Chiêu trước khi đi đã dặn nàng ở lại khách điểm chờ hắn về, sao lúc này lại cho người đưa nàng tới Hãm Không Đảo? Vì thế liền trả lời Hàn Phong nói mình muốn ở lại khách điểm chờ Triển Chiêu về. Nhưng Hàn Phong lại nói Triển Chiêu trong lúc giao thủ với Ngũ thủ bị thương nghiêm trọng, bởi vậy mới thay đổi kế hoạch.

Hiểu Vân vốn còn nửa tin nửa ngờ, nhưng Hàn Phong kia, chương quây ở khách điểm cũng quen biết, chứng thực hắn đúng là người của Lô gia trang. Hiểu Vân lại cân nhắc, cho rằng mình đến đây cũng chỉ có Triển Chiêu biết, hơn nữa, thân phận Hàn Phong không giả. Quan trọng nhất là, bất kể Ngũ thủ mà nàng biết, hay danh tiếng của Ngũ thủ truyền trên giang hồ, đều là người hiệp nghĩa, nàng cho rằng người của Hãm Không Đảo sẽ không hại nàng, bởi vậy liền tin vào lý do của Hàn Phong, vội vàng đi theo hắn lên đảo.

Chỉ là không ngờ Hàn Phong kia quả thật có ý đồ bất chính. Lúc Hiểu Vân đi theo hẳn vào một sân viện liền bị hẳn đánh hôn mê, đợi lúc nàng tỉnh lại, phát hiện tay mình đã bị trói vào lưng ghế, miệng cũng bị vải bịt kín, nhốt trong một không gian nhỏ hẹp, ba mặt đều là đá, chỉ có 1 mặt có vẻ thông tới nơi khác, nhưng nàng không nhìn rõ thông tới đâu. Nàng dùng sức rung ghế, muốn tạo ra tiếng động để người khác chú ý phát hiện ra, nhưng nàng vẫn không nghe thấy có ai xung quanh, đừng nói có người phát hiện ra sự tồn tại của nàng.

Tiếp sau đó, Hàn Phong người đưa nàng tới đây xuất hiện. Hiểu Vân thấy hẳn liền trừng mắt muốn mắng người, nhưng miệng bị bịt, chỉ có thể trừng hẳn, phát ra âm thanh ô ô.

Hàn Phong không để ý cởi trói kéo nàng khỏi ghế, vẫn trói tay như cũ, đưa nàng tới một thạch thất rộng hơn, đó chính là nơi Triển Chiêu tìm được nàng.

“Vậy người có biết Hàn Phong sau đó đi đâu không?” Triển Chiêu hỏi.

Hiểu Vân lắc đầu, “Sau khi hẳn đưa tôi tới chỗ đó, tôi cũng không biết hẳn đi đâu.”

Tay Triển Chiêu không tự giác gõ nhẹ trên mặt bàn, trong đầu nhanh chóng tổ chức lại manh mối, muốn tìm kiếm tin tức trong đó.

Đúng vào lúc này, Mẫn Tú Tú tới nơi. Thấy Triển Chiêu đang ngồi trong phòng, Mẫn Tú Tú ngạc nhiên một chút rồi cười nói:

“Triển đại nhân ở đây rồi.”

Triển Chiêu vội đứng dậy hành lễ, “Lô phu nhân.”

Hiểu Vân cũng đứng lên, khẽ gật đầu nói.

“Lô phu nhân, đa tạ quần áo của Lô phu nhân.”

Mẫn Tú Tú tủm tỉm đi tới bên cạnh Hiểu Vân, nhìn nàng từ trên xuống dưới mấy lần rồi mới vừa lòng nở nụ cười. Cô nương này mềm mại như nước, nàng thích.

“Đây là đồ mới ta may lúc thành thân, chưa từng mặc tới, không ngờ cô nương mặc vào thật quá vừa vặn, cô nương thật đúng là xinh đẹp.”

Hiểu Vân có chút ngượng ngùng, không nghĩ Lô phu nhân này lại thích phóng đại như vậy.

“Lô phu nhân chê cười, là nhờ trang phục của Lô phu nhân.”

“Đâu có đâu có, là cô nương xinh đẹp, mặc trang phục này mới càng dễ nhìn.” Mẫn Tú Tú cười nói, sau đó chuyển hướng sang Triển Chiêu.

“Triển đại nhân, ta cùng vị cô nương này có chút chuyện của nữ nhân, Triển đại nhân...”

Triển Chiêu nghe vậy liền tạm biệt Hiểu Vân rồi rời khỏi phòng.

Triển Chiêu đi rồi, Mẫn Tú Tú đặc biệt ra đóng cửa, Hiểu Vân hồ nghi nhìn Mẫn Tú Tú, không biết nàng muốn làm gì.

“Cô nương, đến đây, ngồi đi.”

Mẫn Tú Tú đi tới kéo Hiểu Vân ngồi xuống. Hiểu Vân thấy nàng mang bầu, quả thật không tiện, vì thế đỡ nàng ngồi trước rồi mới yên vị.

“Lô phu nhân tìm Hiểu Vân có việc gì?”

Mẫn Tú Tú nhìn nàng gật đầu. “Là chuyện Ngũ đệ của chúng ta. Ngũ đệ hẳn không phải cố ý muốn mạo phạm cô nương, mà là hấn...”

“Hấn trúng độc?” Hiểu Vân bình tĩnh nói.

“Cô?” Mẫn Tú Tú trợn mắt há mồm nhìn Hiểu Vân, “Cô biết?”

Hiểu Vân gật đầu, “Theo tôi biết, Bạch Ngọc Đường không phải người như vậy, hơn nữa, hấn... Hấn lúc đó hoàn toàn không còn ý thức. Cho nên, Lô phu nhân yên tâm, tôi sẽ không trách hấn.”

Mẫn Tú Tú nghe vậy khẽ gật đầu, vừa vui mừng lại vừa lo lắng. Cô nương này xinh xắn, thoát nhìn lại thông minh, nàng thích. Nhưng mà, nàng đã sớm biết Ngũ đệ trúng độc, cùng với thái độ bình tĩnh vô ba lúc này, lại khiến nàng có chút hồ đồ. Có điều, Mẫn Tú Tú không để lộ băn khoăn của mình.

“Vậy thì tốt. Cô nương tâm tư linh mẫn, ngay cả việc Ngũ đệ trúng độc cũng nhìn ra, thật sự là không đơn giản.”

Hiểu Vân khẽ cười một tiếng, trả lời: “Lô phu nhân quá khen. Không đời gì gạt Lô phu nhân, Hiểu Vân biết chút y lý, cho nên mới biết.”

Mẫn Tú Tú nghe nàng nói biết y thuật, lúc này mới bừng tỉnh đại ngộ, không khỏi nhìn nàng với cặp mắt khác. Trên đời này nữ tử biết y thuật không nhiều, bản thân nàng xuất thân từ Đường môn, mới có chút hiểu biết về y lý, thấy người này có nhiều điểm tương tự như mình, tất nhiên cảm thấy thân thiết hơn một chút. Mẫn Tú Tú lại càng yêu thích Hiểu Vân hơn.

“Thật tình cờ, ta cũng có chút hiểu biết về y thuật. Chúng ta hữu duyên, sau này có thời gian trao đổi một chút.”

Trong lời nói của Mẫn Tú Tú có ý riêng, có điều Hiểu Vân không để ý lắm.

Thấy Mẫn Tú Tú không nói gì nữa, Hiểu Vân liền chủ động hỏi: “Lô phu nhân còn có chuyện muốn hỏi Hiểu Vân đúng không?” Nàng ấy chắc chắn không tới tìm nàng để nói chuyện phiếm đâu.

“Đúng đúng đúng, còn có chuyện quan trọng muốn hỏi. Chính là... cô nương vì sao lại lên đảo?” Mẫn Tú Tú lúc này mới vào vấn đề chính.

Hiểu Vân liền đem mấy lời mới nói với Triển Chiêu lặp lại một lần, Mẫn Tú Tú nghe xong liền tục gật đầu.

“Quả nhiên là Hàn Phong ở giữa giờ trò quý.”

“Lô phu nhân, Hàn Phong kia là ai? Hắn vì sao lại bày trò ly gián Ngũ thủ cùng Triển đại nhân chứ? Hắn làm vậy có ích lợi gì?”

Mẫn Tú Tú lắc đầu, liên tục thở dài. “Chúng ta cũng đang tìm hiểu. Hàn Phong ở Lô gia trang đã gần mười năm, trong mười năm này vẫn luôn quy củ, làm việc chịu khó, cũng cẩn thận, đối với người trong trang rất tốt, cho tới nay vẫn thế. Chúng ta thật sự không nghĩ ra hắn làm vậy là vì sao. Hãm Không Đảo nếu đối chọi với triều đình, với hắn mà nói đâu có gì tốt?”

“Vậy Hàn Phong đang ở đâu?” Hiểu Vân hỏi.

Mẫn Tú Tú lại lắc đầu, “Ở đâu không rõ.”

Hiểu Vân suy nghĩ một lát mới nói tiếp: “Vậy có từng kiểm tra phòng của hắn chưa, có lẽ sẽ có phát hiện.”

Mẫn Tú Tú sừng sốt, “Vẫn chưa, để ta nói gia đi kiểm tra.”

Nói xong, Mẫn Tú Tú liền đứng dậy chuẩn bị rời đi. Đúng vào lúc này, có một tên gia nhân vội vàng chạy vào.

“Phu nhân, không tốt, Ngũ gia cùng Triển đại hiệp đang đánh nhau.”

Hiểu Vân cùng Mẫn Tú Tú đều kinh ngạc, hai mặt nhìn nhau, sao tự dưng lại đánh nhau vậy?

“Mau mau mau, đưa ta tới xem. Xú tiểu tử kia, sao lại không yên tĩnh được một lát chứ!” Mẫn Tú Tú vội giục gã gia nhân dẫn đường, Hiểu Vân cũng đi theo.

“Lô phu nhân, tôi cũng đi.”

Chương 45

Đòn Cảnh Cáo

Lúc Hiểu Vân cùng Mẫn Tú Tú tới tiền viện, thấy bốn người Lô Phương bọn họ đang ở trong sân, ngẩng đầu nhìn mái hiên.

Trên mái hiên, chỉ thấy hai cái bóng trắng xanh cao thấp tung bay, di động phải trái, không thấy rõ người. Một mảnh đao quang kiếm ảnh khiến người xem chói mắt, tiếng đao kiếm va chạm không dứt lọt vào tai. Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đang đánh nhau kịch liệt. Mặc dù Hiểu Vân không biết võ công, cũng mơ hồ cảm nhận được từng đợt áp khí, khiến người ta khó thở.

Xem tình hình, hai người bọn họ đã thật sự động thủ, Hiểu Vân không khỏi có chút lo lắng. Nghe nói Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường võ công tương đương, đều là cao thủ hàng đầu, lúc này cả hai đều đang tận sức, nếu đánh tiếp chỉ sợ không dứt được, nói không chừng cuối cùng sẽ lưỡng bại câu thương.

Hiệu Vân vừa định mở miệng hỏi bọn họ vì sao giao thủ, Mẫn Tú Tú đã hỏi trước:

“Gia, chuyện gì vậy, sao Ngũ đệ vừa tỉnh đã đánh với Triển Chiêu thế? Các người cũng thật là, còn không lên khuyên giải.” Mẫn Tú Tú nhìn hai người đang quyết chiến, oán hận hỏi Lô Phương, còn không tiếc lườm đám Tướng Bình vài cái.

Tướng Bình bọn họ cảm thấy thật vô tội, hai người kia muốn đánh, chúng ta làm sao ngăn được?

Lô Phương đỡ tay Mẫn Tú Tú, bắt đắc dĩ nói:

“Phu nhân, không phải chúng ta không muốn can, nàng xem tư thế của bọn họ đi, chúng ta làm sao xen vào được? Cố tách hai người ra không chừng còn lưỡng bại câu thương. Ngũ đệ luôn nghe lời nàng, ta mới sai người gọi nàng tới. Bằng không nàng đang mang bầu, vì phu sao có thể để nàng tới đây nhìn cảnh đâm chém.”

Lô Phương tiếp tục thở dài, “Có điều không ngờ, Triển Chiêu lại thật sự động thủ. Hai người kia đấu nhau quyết liệt như vậy, làm sao ngăn được.”

Mẫn Tú Tú trừng mắt lườm Lô Phương, trong lòng thở dài, còn không phải vì công phu của chàng không bằng họ sao. Nhưng không nói ra lời, chỉ hỏi: “Vậy vì sao bọn họ lại liều mạng đánh nhau như vậy?”

Nghe nàng hỏi, bốn người đều nhìn Hiệu Vân. Hiệu Vân bị bọn họ nhìn có chút mặc danh kỳ diệu, trong lòng thầm nghĩ, hai người bọn họ đánh nhau không phải vì ta chứ?

Mẫn Tú Tú liếc mắt nhìn Lô Phương, là vì nàng?

Lô Phương khẽ gật đầu.

Hiệu Vân thấy bọn họ mắt đi mày lại, mặc dù không biết nguồn cơn, cũng hiểu hai người kia đánh nhau đúng là vì nàng, vì thế đứng giữa sân gọi với lên nóc nhà:

“Triển đại nhân, Bạch Ngũ gia, các ngài đừng đánh nữa, có chuyện gì ngồi xuống từ từ nói!”

Nhưng mà hai người kia giống như không nghe thấy tiếng nàng, hoàn toàn không ngừng ra chiêu với đối phương. Tiếng binh khí va chạm hoàn toàn che lấp giọng nói của Hiệu Vân.

Thấy bọn họ không phản ứng, Hiệu Vân có chút bất đắc dĩ, đành phải hô lại lần nữa, có điều bọn họ trước sau vẫn không nghe thấy, khiến Hiệu Vân có chút nổi giận, không quản lễ tiết phép tắc, trực tiếp gọi thẳng tên họ:

“Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường! Các ngươi hai người dừng lại cho ta!”

Hiệu Vân hét lên như vậy, hai người cuối cùng cũng có phản ứng, chỉ thấy hai bóng dáng hơi dừng lại, mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng ngưng chiến.

Quả nhiên, qua lại thêm vài chiêu, hai người nhanh chóng dừng tay, thu lại trường kiếm, từ nóc nhà nhảy xuống.

“Hiệu Vân, sao ngươi lại tới đây?” Triển Chiêu bước nhanh tới trước mặt Hiệu Vân hỏi.

“Người trong trang nói Triển đại nhân cùng Bạch ngũ gia so kiếm ở đây, liền tới xem sao.” Nói xong, Hiệu Vân đem võ kiếm mới nhặt đưa tới.

Triển Chiêu mỉm cười, giống như có chút ngưng ngưng, nhận võ kiếm rồi hoa tay một chút, đem bảo kiếm tra vào vỏ.

“Quả thật là ngươi!”

Hai người mới nói được một câu, Bạch Ngọc Đường đã kinh hô xen vào.

Mới vừa rồi lúc Bạch Ngọc Đường so chiêu với Triển Chiêu, nghe thấy một giọng nói có chút quen tai, nhưng trong nhất thời không nghĩ ra là ai, mãi tới lúc nàng rống lên tên của hắn, hắn mới nhớ ra, thanh âm này rất giống với cô nương hét tên hắn ở thành Khai Phong ngày đó, trong lòng nghi hoặc vì sao nàng lại ở đây, chiêu thức không khỏi bị kìm lại, lúc này Triển Chiêu cũng chậm lại một chút, hai người liền ngưng chiến.

Đội Bạch Ngọc Đường xuống tới nơi, nhìn rõ cô nương đang đứng trong sân, lúc này mới khẳng định nàng chính là cô nương đòi hắn bồi thường “phí tổn thất tinh thần”, vì thế liền nói chuyện với nàng.

“Ngươi sao lại ở đây?”

Câu này Bạch Ngọc Đường vừa nói ra, Tứ tử cùng Mẫn Tú Tú đều ngạc nhiên, ngũ đệ quen biết cô nương này sao?

Hiệu Vân xoay người nhìn Bạch Ngọc Đường, sau đó hạ mi mắt nhìn xuống đất: “Là ta, thật tình cờ.”

“Đúng là tình cờ, không nghĩ ngươi lại tới Hãm Không Đảo.” Bạch Ngọc Đường nhìn nàng, có chút hưng phấn, không khỏi lại tiến lên vài bước.

Hiệu Vân theo bản năng dịch chân, lui từng bước đứng bên cạnh Triển Chiêu.

Bạch Ngọc Đường thấy nàng như vậy liền ngăn người. Nàng làm gì vậy? Nàng đang sợ hắn? Chẳng qua mới vài ngày không gặp, thái độ của nàng với hắn sao lại kém như thế?

“Ngươi...”

Bạch Ngọc Đường muốn nói gì đó, lại bị Triển Chiêu ngắt lời.

“Hiệu Vân, lúc này không còn sớm, trời lại lạnh, mau về phòng nghỉ ngơi đi.”

“Được.” Hiệu Vân rất ngoan ngoãn gật đầu.

Triển Chiêu cùng đám người Lô Phương sau khi tạm biệt, liền mang theo Hiếu Vân rời khỏi tiền viện.

Bạch Ngọc Đường ngậy người nhìn hai người bỏ đi, không phản ứng gì. Thì ra nàng tên Hiếu Vân, xem ra có quan hệ không nhỏ với Triển Chiêu, chẳng lẽ nàng là...

Một vài hình ảnh vụn vặt nhanh chóng hiện lên trong đầu.

Khuôn mặt đầy nước mắt, âm thanh kinh hoàng kêu lớn.

“Bạch Ngọc Đường, là ta đây.”

“Bạch Ngọc Đường, ngươi tỉnh lại đi.”

“Bạch Ngọc Đường, buông ra.”

“Bạch Ngọc Đường, không được...”

Bạch Ngọc Đường mặt chuyển xanh.

Trời ạ, người kia, là nàng! Vậy mà là nàng!

Hắn đối với nàng...

Tim Bạch Ngọc Đường trong nháy mắt vỡ nát, không biết thế nào cho phải.

“Tứ đệ, Ngũ đệ làm sao vậy, sao lại giống như gặp quỷ thế, ngươi nhìn mặt hắn lúc xanh lúc trắng kia, thật dọa người.”

Tường Bình liếc mắt nhìn Từ Khánh một cái, “Ngươi thật đúng là thô kệch, quá thô kệch, tay chân dài mà đầu óc ngắn.” Nói xong lắc lắc đầu, vẩy quạt lông ngỗng tới gần vỗ vỗ vai Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường nghiêng đầu nhìn hắn, run giọng hỏi:

“Tứ ca, vừa rồi chính là cô nương bị hại mà các huynh nói sao?”

Tường Bình gật gật đầu, rất bất đắc dĩ.

Bạch Ngọc Đường hình như vẫn không tin, lại nhìn Lô Phương cùng Mẫn Tú Tú bọn họ, cả bốn đều gật đầu.

“Ngũ đệ, việc đã đến nước này, ngươi cũng đừng quá tự trách. Hơn nữa việc này vốn không phải cái sai của ngươi, chỉ là âm kém dương sai mới thành ra chuyện hôm nay. Các ngươi đã quen biết từ trước, vậy cũng tốt. Đợi chân tướng việc này rõ ràng, ngươi tới nhà nàng cầu hôn là được. Ngươi thành thân với nàng, coi như công bằng.”

Mẫn Tú Tú không đành lòng nhìn hắn khổ sở tự trách, vội tiến lên an ủi.

Bạch Ngọc Đường vẫn như trước không có phản ứng, chỉ là khuôn mặt có thu liễm lại, lẳng lặng đứng đó, không biết suy nghĩ cái gì.

“Ngũ đệ, cho dù ngươi không thích cô nương này cũng không sao, tới lúc đó cưới thêm một phòng nữa mình thích là được.”

Từ Khánh không biết Bạch Ngọc Đường trong lòng nghĩ gì, đoán hẳn không cam nguyện phải chịu trách nhiệm mà cưới cô nương nhà người ta, nên lựa lời an ủi, không ngờ lại bị Hàn Chương lườm một cái.

Không rõ chuyện tình thì đừng nói lung tung!

Từ Khánh không thú vị sờ sờ đầu mình, không nói gì thêm.

Tướng Bình thấy Bạch Ngọc Đường vẫn đứng bất động, không nói một lời, có chút nóng nảy.

“Ngũ đệ yên tâm, Triển Chiêu không phải người nhiều chuyện, cô nương kia sẽ không biết mấy lời nguoi vừa nói.”

Cũng không biết Bạch Ngọc Đường đã nghĩ ra chuyện gì, hay là nghe được mấy lời của Tướng Bình, tóm lại lúc này hẳn mở miệng:

“Chuyện của Ngọc Đường đã khiến các ca ca lo lắng, việc này Ngọc Đường sẽ tự xử lý, các vị ca ca cùng đại tẩu không cần lo lắng cho tiểu đệ nữa.”

Nói xong lời này, Bạch Ngọc Đường xoay người bỏ đi.

Nhìn bóng dáng có chút mất mát của hắn, mọi người đều không nhịn được thở dài. Ngũ đệ của bọn họ rất ít khi như vậy.

Chỉ có Từ Khánh có chút ý nghĩ không được thông suốt lắm.

“Đại ca, Ngũ đệ thật kỳ quái, hắn làm sao vậy? Không muốn cưới vợ cũng không đến mức này chứ?”

Hàn Chương cuối cùng không thể nhịn được nữa, gõ đầu Từ Khánh: “Nguoi đó! Thật đúng là óc bã đậu. Có điều bã đậu cũng có chỗ hay, khỏi phiền não.”

Nói xong, Hàn Chương xoay người đi mất, mà Lô Phương cùng Mẫn Tú Tú, Tướng Bình đã sớm đi xa.

Từ Khánh vẫn chưa hiểu chuyện gì vừa xảy ra, thấy bọn họ đi mất rồi liền chạy theo.

“Đại ca, Nhị ca, Tứ đệ, các người nói cho ta biết đi, Ngũ đệ phiền não cái gì vậy?”

Có điều, không ai trả lời hắn.